

deres Skat successive, saa at den, naar den endelig skal erlægges, i Virkeligheden allerede er betalt. Det har ogsaa for Statskassen den Fordel, at den faar sine Penge betydelig tidligere end ellers, og den slipper for det Bryderi, som fremkommer ved, at det varer længe, inden Skatterne komme ind, at der ofte er store Restancer udestaaende, at der skal foretages Udplantninger o. s. v. Den lange Tid, inden Statskassen kommer i Besiddelse af sine Penge, betyder ikke alene, at Pengene ikke ere til Stede i Statskassen, men tillige et Rentetab for denne. Ved at følge det System, som jeg har tilladt mig at foreslaa, vil Statskassen altsaa have en direkte Fordel. Naturligvis bør Mærkerne være saa let tilgængelige for Befolkningen som muligt. Derfor har jeg i Ændringsforslaget tilladt mig at foreslaa en Ordning, som jeg har tænkt mig kunde anvendes ved Salget af dem. Jeg skal imidlertid ikke her komme nærmere ind derpaa, da ærede Medlemmer let ville kunne gøre sig bekendte dermed. Jeg skal blot tillade mig at anbefale Vedtagelsen af dette Ændringsforslag i Forbindelse med de øvrige.

Det sidste Ændringsforslag er en Følge af de andre. Hvis man vedtager disse, særlig Ændringsforslaget om Arveskatten, vil Lovens Titel nemlig ikke længere passe, og jeg har da tilladt mig at foreslaa, at den forandres til: „Forslag til Lov om personlige Skatter til Staten“. Hermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler de af mig stillede Ændringsforslag til de ærede Medlemmers Velvilje.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): De Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Randers (Knudsen) har stillet til det foreliggende Lovforslag, gaa jo langt videre end selve Forslaget, som det foreligger fra Skattekommissionens Flertal. Jeg skal gøre den almindelige Bemærkning over for det ærede Medlems Ændringsforslag, at Skattekommissionens Flertal og Forslagsstillerne til Lovforslaget mene, at vi ved Fastsættelsen af den stigende Skala, som er foreslaaet for Indkomstskattens Vedkommende, ere gaaede saa langt, som rimeligt og billigt kan være, og at man, hvis man vilde gaa ud derover, vilde komme til at ramme Skatteyderne alt for stærkt. Selvfølgelig kan det altid være Genstand for et vist Skøn, hvor langt man skal gaa. En lille Smule højere eller lavere kan altid siges at være lige saa rigtig som det foreslaaede. Men Forslagsstillerne mene dog, at deres Skøn har taget et saadant prak-

tisk, retfærdigt og billigt Hensyn, at der ikke er nogen Grund til at anbefale nogen Afvigelse derfra.

Dernæst maa jeg mod det ærede Medlems Forslag indvende, at de i Virkeligheden, hvad de to Skatteskalaer angaar, svæve fuldstændig i Luften i Henseende til det Udbytte af Penge, som disse Skatteskalaer kunne antages at indbringe. Det ærede Medlem udtalte om sin stigende Skala for Indkomstskatten, at den utvivlsomt vilde give mere end Lovforslagets. Dette er selvfølgelig rigtigt, hvad de højere Indtægtsbeløb angaar. Men Spørgsmaalet maa dog blive, om Skatten i sin Helhed vil give det samme eller mere eller mindre end Lovforslaget. Derom har det ærede Medlem ingen som helst Oplysning givet eller forsøgt nogen Beregning. Noget ganske lignende gælder det ærede Medlems Forslag om den stigende Skala for Formueskatten. De store Formuer ville efter den komme til at betale mere end efter det foreliggende Lovforslag, men hvorvidt Skatten i det hele vil indgaa med det samme Beløb som efter Lovforslaget eller med større eller mindre Beløb, det ved intet Menneske noget om, den ærede Ændringsforslagsstiller heller ikke. Men dette har jo sin store Betydning ogsaa med Hensyn til Størrelsen af de Beløb, der kunde blive at opkræve, idet begge disse Skalaer utrykkelig i Forslaget ere betegnede som Normalskalaer, saa at det efter Behovet, som det fremgaar af de aarlige Finanslove, skal bestemmes, om Raten skal opkræves efter disse Skalaer, eller om der skal fradrages eller tillægges noget. Det ærede Medlem siger, at det højeste, man efter hans Forslag kan komme til at betale, er, jeg tror, det var $7\frac{1}{4}$ pCt. af sine Indtægter. Jeg tror nu ikke, at Beregningen er ganske rigtig, men selv om den var rigtig, naar man lægger Skalaen til Grund, er der ingen, der ved, om ikke det Beløb, der skal udbetales, naar det kommer til Stykket, lige saa gerne kan blive 10—14 pCt. eller hvilket som helst andet Beløb, det afhænger ganske af, hvor meget det i det første Aar viste sig, at disse Skatter vilde indbringe, og hvor meget der skulde udskrives i det følgende Aar for at bringe Balance i Statsregnskabet.

Dernæst maa jeg indvende mod det ærede Medlems Forslag, at han i Virkeligheden ved sit Forslag til en Affattelse af § 1 sammenkobler Forslaget om en Formue- og Indtægtsskat til Staten og om Overføringen af et Beløb til Kommunerne med en Revision af de indirekte Skatter.